

Ontploffing

Ik ga met de lift naar de bovenste verdieping, en van daaraf nog met een trap omhoog, naar een kamertje in de nok van het gebouw. Daar staat alles klaar. Maar er blijkt onverwacht iemand aan het werk te zijn, een jonge vent. Ik raak met hem aan de praat, hij heeft geen idee wat hem te wachten staat. Hij denkt dat ik met hem op de foto wil, komt naast me zitten. Ik reik uit naar de sluiters van het apparaat, en druk in. We horen het geluid van een fototoestel. Ik verwacht dat nu alles onmiddellijk zal afgaan, maar er gebeurt niets, het duurt kennelijk een tijd. Dan hoor ik het aankomen. Ik maak snel nog een foto, deze keer veel ontspannener. Het is klaar hier, gebeurd. Daarop volgt de ontploffing, het hele gebouw wordt opgeblazen.

Later die middag rijd ik mijn auto vast, onder in de parkeergarage. Ik moet keren in een veel te kleine ruimte om terug naar boven te gaan. Buiten is het mooi weer. Maar er is van alles gaande, overal zijn hulpdiensten aan het werk. Ik krijg te horen dat ik daar niet kan blijven, ik moet zo snel mogelijk weg. Ik laat de auto staan en maak me uit de voeten.

's Avonds, als we zijn aangekomen op onze nieuwe plek en iedereen zijn bagage op de kamer heeft gezet, willen we op zoek naar een uitvoering voor die avond. Beneden in de hal, naast de receptie, zit het kantoortje voor de tickets. Ik zie onmiddellijk door de ramen dat het klopt wat ze me hebben gezegd: daar zit Atse van der Hoek. Hij is degene die hier het uitgaansleven bestiert. Zal hij mij nog herkennen? Ik heb hem misschien wel dertig jaar niet gezien. Hij ziet er mager, bedrijvig en tevreden uit. Ik weet dat hij vroeger al altijd meesterlijk wist te verbloemen hoe zijn eigen binnenkant eruit zag. Niemand hier heeft vermoedelijk enige notie van zijn depressies, de dagen dat hij met natte kompressen op zijn hoofd op zijn bed lag, alleen in het duister.

Ik ga zijn kantoortje binnen. Er zitten mensen te wachten, kennelijk is er een beurtvolgorde. Maar er komen steeds meer mensen binnen, hoe kan hij dat in zijn eentje allemaal afhandelen? Spoedig zijn alle stoelen bezet en staan er mensen langs de muur en voor de deur. Van een volgorde is geen sprake meer, er zullen ongetwijfeld allerlei lieden gaan voordringen. Maar niemand protesteert, iedereen wacht geduldig. En Atse blijft er onverstoorbaar onder. Iedereen behandelt hij met aandacht en stijl.

Die Atse, heeft hij toch een nieuwe bestemming gevonden.